

SPANNENDE CENTJES

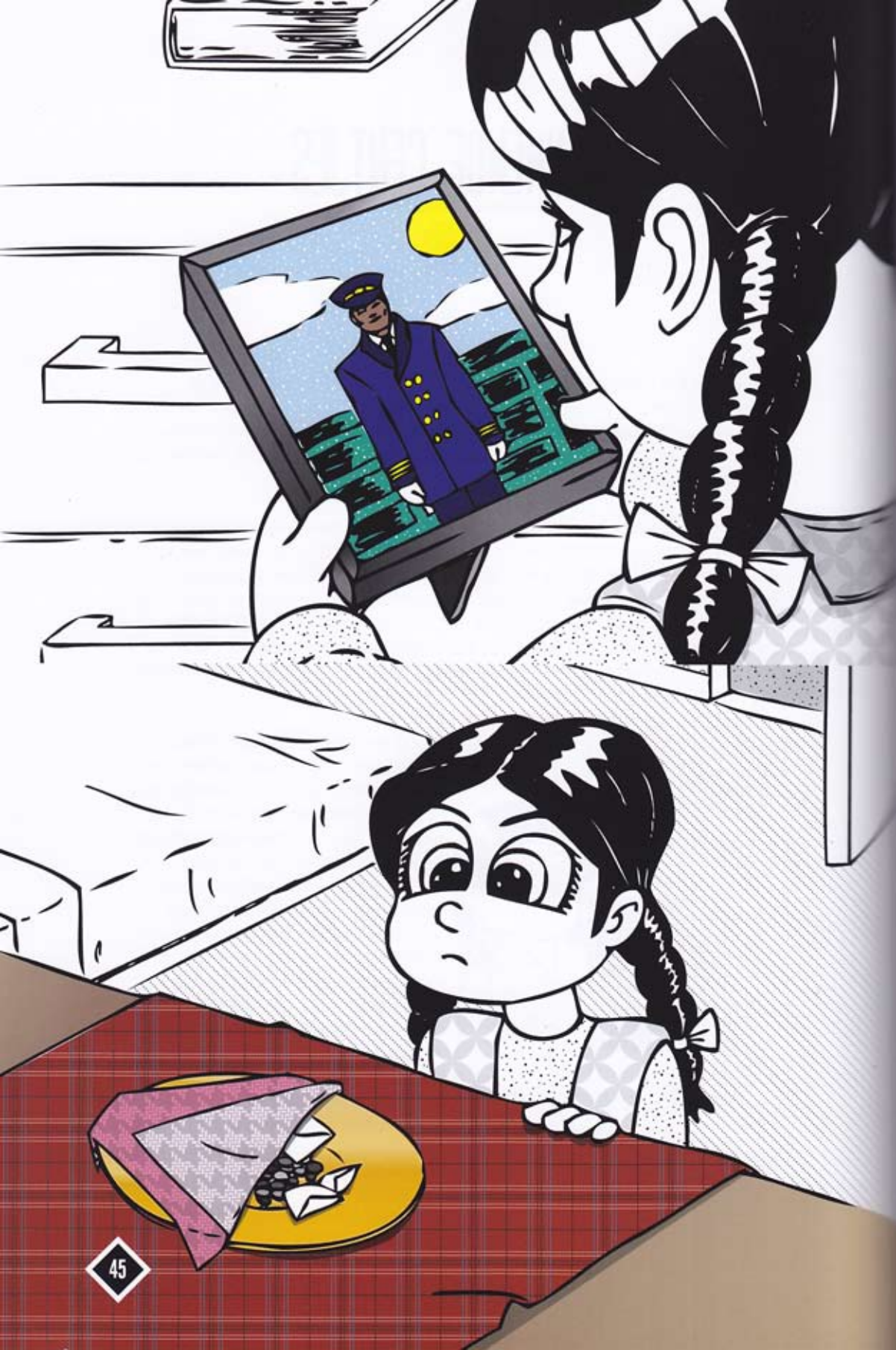

Ssst, niks zeggen. Niemand mag weten wat ik van plan ben! Stilletjes wil ik de slaapkamer van mama en papa in gaan, maar de anderen mogen niet zien dat ik daar ben. Je zult wel denken: welke anderen dan? Mijn zussen natuurlijk, ik heb er twee: mijn grote zus Attie en mijn zusje Oelie. Ik zit er middenin. Dat valt echt niet mee kan ik je vertellen, echt niet.

Oeps, ik hoor geluiden. Ik ga toch maar terug naar onze eigen slaapkamer. Attie, Oelie en ik slapen op een kamer met z'n drietjes in een groot bed. Je weet wel, zo'n groot tweepersoonsbed. Wat zo leuk aan dat bed is, is dat het ook nog ingeklapt kan worden. Dan hebben we ineens heel veel ruimte in de kamer om te spelen met elkaar. Oelie speelt graag met poppen, ik niet. Ik vind het verschrikkelijk om met poppen te spelen. Dan moet ik ook nog een ander stemmetje opzetten: 'Hallo, wat doe jij daar? Gaan we samen wandelen naar het park?' Nee, laat mij maar lekker een boekje lezen, dat is veel spannender.

Ik doe net of ik een boek wil pakken in onze slaap- en speelkamer. Mijn zussen hebben niets in de gaten en zij gaan naar beneden, naar mama om met haar thee te drinken. Ik zeg dat ik later kom. Weer ga ik stilletjes naar de slaapkamer van mama en papa. Op de tafel bij het bed ligt een grote, groene koffer. Daarbovenop ligt nog een koffer, bruin van kleur, en daarbovenop weer een kleinere koffer met een gehaakt rond kleed eroverheen. En daarbovenop... Kijk, dat wil ik dus weten, wat dat is. Gisteren waren mama en papa op hun slaapkamer en stonden ze bij de tafel met de koffers. Ik hoorde papa op zachte toon praten. Hij noemde onze namen: Attie, Oka en Oelie. Shubbeshubbemmmm... Amen.

Vanochtend is papa weggegaan. Hij moet weer naar zee. Hij vaart op een boot met een heleboel andere mannen. Papa draagt een donker pak met een mooie pet op zijn hoofd. Hij zit bij de marine en vaart op een grote boot op de grote zee, ver weg bij ons vandaan. Mama probeert niet te huilen en ze zegt dat God ook bij papa is, daar hebben ze voor gebeden. Dag papa, tot over zestig dagen. We gaan de dagen afstrepen op de kalender. En we gaan heel veel brieven schrijven en mooie tekeningen maken.

Zachtjes loop ik naar de tafel toe en ik kijk wat er nou op die koffers ligt. Ik sta op mijn tenen en kan net over de rand van de bovenste koffer kijken. Ik zie wel een witte zakdoek met mooie frutsels eraan op iets liggen. Het lijkt wel een bordje, het is in elk geval rond. Ik til het witte zakdoekje op en moet met mijn andere hand het schaalkje iets schuin houden om erop te kijken. Op het schaalje liggen allemaal centjes. Wauw, wat veel geld. Sommige centjes zijn ingepakt met een papiertje, andere centjes niet. Ik zie letters erop, waarvan ik sommige wel herken. Ik zie een muntje met een papiertje. Hé, daar staat iets op geschreven! Ik herken mijn naam: Oka. De namen van mijn zussen herken ik ook.

Ik zie nog meer centjes liggen van 10 en 25 cent. Waarom zijn die niet met een papiertje ingepakt op de schotel? Er liggen nog een paar vreemde centjes bij met een gaatje in het midden. Ik snap er niets van! Mijn handen beginnen te trillen. O nee, mama roept!

'Oka, de thee wordt koud.'

Van schrik laat ik bijna het schaalje met de centjes omvallen. Bibberend leg ik het witte doekje terug op het bordje en ik kijk of alles nog net zo ligt als toen ik de kamer binnen kwam. Ik ren naar beneden, mompel 'Sorry, ik was bezig' en ga ook mijn thee drinken. Mama moppert dat ik altijd zo traag ben, behalve als ik boeken lees.

O, ik wil zo graag aan mama vragen wat dat nou is, dat bordje met allemaal centjes erop. Zouden mijn vriendinnen ook zo'n bordje met centjes thuis hebben bij hun ouders op de kamer? Morgen ga ik het aan mijn vriendinnetjes vragen op school. Ja, dat is een goed idee.

De volgende dag op het schoolplein vraag ik het aan mijn vriendinnetjes. 'Hé, hebben jullie thuis ook een bordje staan met centjes met een zakdoek eroverheen?' 'Eh, wat bedoel je?' vraagt Joke.

'Bij mij thuis hebben mijn ouders op hun slaapkamer een bordje met centjes erop en er ligt ook nog een zakdoek overheen!' zeg ik er nog bij.

Mijn vriendinnen beginnen te lachen. Een bordje met centjes erop in de slaapkamer van hun ouders? Nee, dat kennen ze niet!

'Misschien zijn je mama en papa aan het sparen voor iets? Dan brengen ze het geld niet naar de spaarbank, maar leggen ze het op het bordje zodat ze het iedere keer kunnen tellen.'

'Ja, maar er liggen ook muntjes met een papiertje eromheen en er staan namen op,' leg ik uit.

'Nou, dan sparen ze voor jou, leuk toch? Dan kun je er later mooie dingen van kopen.' Ik moet ervan zuchten, ik begrijp er steeds minder van. En ik denk: tja, zo veel centjes liggen er nou ook niet!

Zondag gaan we naar de kerk. Jammer dat papa er deze keer niet bij is. Raar hoor, dat hij dit jaar niet thuis is met oud en nieuw. Papa moet op zee blijven. Het is altijd fijn om samen naar de kerkdienst te gaan, vooral het zingen vind ik mooi. Mijn mama en papa kunnen ook zo mooi zingen. Ik doe mijn best om mee te zingen, maar iedere keer gebruiken ze andere woorden. Ja zeg, dat kan ik toch allemaal niet onthouden?

Als we in de kerk zijn, gaan we weer zingen. Er komen mensen langs met lange stokken. Aan al die stokken hangt een zwarte zak, het lijkt op een tasje. Ik zie mensen daar altijd geld in stoppen. Wij krijgen van mama ook geld om in die zak te doen. Ik krijg een muntje dat is ingepakt. Hé, maar dat ken ik. Dat ingepakte muntje heb ik eerder gezien! Verbaasd neem ik het muntje aan en mama zegt: 'Stop het maar in die zak. Dat is een speciaal muntje voor jou. Oelie en Attie krijgen ook een ingepakt muntje.'

Ik had bijna geroepen dat ik die centjes thuis op het bordje in hun slaapkamer had gezien. Gelukkig heeft mama niets door, stel je voor. Ik krijg het er benauwd van. Maar als ik thuis ben, kan ik eindelijk vragen waarom dat muntje met een papiertje was ingepakt. Natuurlijk kan ik niet wachten en ik vraag het al aan mama als we teruglopen naar huis. Ze vertelde dat toen ze met papa ging trouwen in Indië, ze een piring natzar meekreeg.

'Een wat?' vraag ik verbaasd.

Wat het precies betekent, weet mama eigenlijk niet goed. Het waren hele moeilijke tijden toen zij met papa uit het verre Indonesië naar Nederland kwam. Er was oorlog en mama was net een tiener. Ze kon ook niet naar school. Ze waren heel jong toen ze gingen trouwen. Papa was steeds weg, dus hebben zij het er nooit over gehad.

'Zie het als een offerschaaltje waarop we centjes bewaren voor de kerk. In goede en slechte tijden bidden wij tot God en Hij zal ons helpen. Anders moet je papa maar een brief schrijven en vragen wat je erover wilt weten.'

Ja, dat ga ik doen!

Of ik papa nog heb geschreven om te vragen waarom die centjes zijn ingepakt? Nee, ik heb het niet meer aan papa gevraagd in een brief. Het is veel leuker wanneer hij thuis is en het aan mij kan uitleggen. Ik begrijp dat het een speciale band is tussen mijn vader en mijn moeder samen met God. Ze houden veel van mij en mijn zussen en het is iets speciaals wanneer jouw naam op het papiertje staat. Bij dat offerbordje kunnen ze met God praten en Hem vragen ons te beschermen als wij de deur uit gaan.

Het blijven spannende centjes, maar er is niets geheimzinnigs meer aan. Wel is mijn geheim nu jouw geheim. Ja, toch? Ssst...

Door **Ellen Hitipeuw-Palyama**

